

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **T. Q. N.**, zast. Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) V. N., II) L. N. a III) K. S., všechny bytem Ke Skále 2360/13, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, čj. OAM-2022-37/PP-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2024, čj. 16 A 37/2023-77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval tím, zda je kasační stížnost žalobce přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

I. Vymezení věci

[2] Žalobce požádal 8. 2. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žádost zamítl podle § 87e odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Dospěl k závěru, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce byl v minulosti shledán vinným ze spáchání trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 176 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl v roce 2005 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odložením na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dále byl v roce 2018 odsouzen mimo jiné k trestu odnětí svobody

v trvání 9 let za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku (podle odůvodnění trestního rozsudku měl žalobce vyrobit statisíce dávek pervitinu) a přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Tuto trestnou činnost páchal společně se svou družkou, matkou osob zúčastněných na řízení.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 14. 2. 2024, čj. 16 A 37/2023-36. Proti němu následně žalobce brojil kasační stížností, k níž Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil z důvodu opomenutí rodinných příslušníků jako osob zúčastněných na řízení podle § 34 odst. 2 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2024, čj. 8 Azs 83/2024-39).

[4] Městský soud proto ve věci rozhodoval znovu a v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu opět zamítl. Před vydáním rozsudku v souladu se závazným právním názorem NSS vyrozuměl okruh osob zúčastněných na řízení o probíhající řízení. Ty k jeho výzvě oznámily, že práva osob zúčastněných na řízení hodlají uplatňovat a zaslaly svá vyjádření. Městský soud s nimi proto jednal jako s osobami zúčastněnými na řízení podle § 34 odst. 2 s. ř. s. Dále konstatoval, že pro kladné vyřízení žádosti bylo podstatné nejen splnění podmínek pro vydání požadovaného typu pobytového oprávnění, tedy být rodinným příslušníkem občana EU, ale to, že zde nejsou zákonem specifikované okolnosti vylučující udělení pobytového oprávnění. Žalovaný závěr o použitelnosti § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců neopřel výlučně o předchozí odsouzení pro trestný čin, ale v souladu s čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), přihlédl k dalším okolnostem rozhodným pro posouzení, zda chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

[5] Městský soud shodně se žalovaným konstatoval, že v případě žalobce nelze vyloučit, že bude trestnou činnost opakovat. Páchal ji se svou družkou, se kterou i nadále žije. Fakt, že byl žalobce podmíněně propuštěn, bez dalšího neznamena, že již nepředstavuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Uložený trest odnětí svobody jednoznačně deklaroval společenskou nebezpečnost žalobce, přičemž byl již dříve trestán za jiný trestný čin. Podmíněné propuštění z výkonu trestu značilo pouze to, že odsouzený je dostatečně sociálně inteligentní na to, aby pochopil, že řádné plnění pravidel vězeňského zařízení je předpokladem pro zkrácení doby jeho omezení osobní svobody. Nic nemění na skutečnosti, že žalobce vyrobil a prodal desítky kilogramů pervitinu. Doba od podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není dostatečně dlouhá na to, aby vyloučila důvodnou obavu, že žalobce bude v trestné činnosti pokračovat. Argumentaci, že je pro naplnění účelu podmíněného propuštění vhodný jeho pobyt na území ČR, označil městský soud za účelovou, neboť prioritním zájmem České republiky je ukončit pobyt žalobce, nikoliv dohlédnout na jeho nápravu.

[6] Co se týče soukromého a rodinného života žalobce, městský soud nezpochybnil, že na něj bude mít napadené rozhodnutí nežádoucí dopad. Neshledal však nepřiměřenost tohoto zásahu vzhledem k rozsahu spáchané trestné činnosti a aktivní úloze v páchání trestné činnosti ve spolupachatelství s družkou. Všechny děti žalobce jsou již zletilé a z rodinných vztahů neplyne, že by na něm zásadně závisely. Z tvrzení osob zúčastněných

pokračování

na řízení vyplývá silný vztah k žalobci. Ten však soud obecně presumuje u všech rodin. Pokud žalobce namítal zásah do svého práva na rodinný život, pomíjí rodiče, které zasáhla jeho trestná činnost spočívající ve výrobě drog. Zásah do rodinného života žalobce je dán jeho vlastním jednáním. Městský soud konstatoval, že obecně výrobu a distribuci drog považuje za zásadní okolnost, která vylučuje jakýkoliv další pobyt cizince na území ČR, natož v tak velkém množství jako u žalobce.

[7] Podle městského soudu je nutné požadavek čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES na posouzení chování cizince vykládat ve světle dalších důvodů pro odepření povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proporcionalitu vyložil ve smyslu posouzení závažnosti trestného činu, úlohy cizince v trestné činnosti, jeho motivů, a také časové přiměřenosti. V případě takto rozsáhlé výroby tvrdých drog by k popření závěru o bezpečnostním riziku cizince podle městského soudu mohly vést pouze mimořádné okolnosti, které v případě žalobce neshledal.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. K její přijatelnosti uvedl, že městský soud měl pochybit při výkladu pojmu nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, jelikož omezení práva volného pohybu představuje výjimku, kterou je třeba podle judikatury Soudního dvora Evropské unie vykládat restriktivně.

[9] Podle stěžovatele se městský soud nedostatečně vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Kasační stížnost proto vychází zejména z žalobních námitek, se kterými se soud dle stěžovatele vypořádal nesprávně či nedostatečně.

[10] Městský soud nesprávně posoudil stěžejní žalobní námitku, že v případě žalobce nebyl dán důvod pro zamítnutí žádost podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel v žalobě namítal, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Samotné předchozí odsouzení stěžovatele k takovému závěru nepostačuje. Stěžovatel aktuálně žádné nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavuje. Byl odsouzen již v roce 2018 a díky vzornému chování podmíněně propuštěn v roce 2021. Stanovená délka zkušební doby není dle judikatury rozhodující. Městský soud se však ve vztahu k této námitce pouze ztotožnil se závěry žalovaného, aniž by se zabýval konkrétní žalobní argumentací. Nad rámec toho přidal nepřezkoumatelné závěry, že historie otcovství dětí žalobce má být okolností, která prokazuje, jaký despekt má žalobce k pravidlům hostitelské země. V obou rozhodnutích však chybí jakékoliv úvahy zejména o aktuální hrozbě narušení veřejného pořádku. Soud se stejně jako žalovaný zaměřil jen na typovou závažnost trestné činnosti a zcela chybí jakékoliv úvahy směrem do budoucnosti.

[11] Závěry městského soudu o účelovosti argumentace stěžovatele a o zájmu ČR ukončit jakýkoliv jeho pobyt na území označil za nepřezkoumatelné. V případě stěžovatele přichází v úvahu jak zájem na zachování jednotné rodiny v souladu s mezinárodními závazky, tak zájem trestní justice na zajištění řádné kontroly nápravy podmíněně propuštěného odsouzeného.

[12] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nedostatečně a nesprávně posoudil námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce žije ve společné domácnosti s družkou a dětmi, veškeré rodinné zázemí má v České republice, ve Vietnamu nemá prakticky žádné vazby. Judikatura shledala nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života u cizinců s obdobně závažnou trestnou činností, kteří však měli mnohem slabší rodinné a soukromé vazby na území České republiky. Odkázal na nález Ústavního soudu, který se v obdobné věci přiklonil k závěru o nepřiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu cizince.

[13] Městský soud se dále dostatečně nevypořádal s námitkou, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s právy žalobce a jeho rodinných příslušníků – občanů Evropské unie – na volný pohyb a pobyt zakotvenými zejména v Smlouvě o fungování Evropské unie a směrnici 2004/38/ES. Omezení práva volného pohybu je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně, což žalovaný neučinil a ani nepostupoval v souladu s čl. 28 odst. 1 směrnice.

[14] Zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považuje stěžovatel za nepřiměřené též z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života osob zúčastněných na řízení, což je zřejmé z jejich vyjádření. Nesouhlasil se závěrem městského soudu, že zásah do rodinného života všech zúčastněných je přiměřený s ohledem na závažnost spáchané trestné činnosti. O tom svědčí i vyjádření dcer žalobce, od kterých odvozoval svůj pobytový titul.

[15] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěry městského soudu, že výroba a distribuce drog obecně vylučuje jakýkoliv další pobyt cizince na území ČR. To nemá oporu v zákoně, který naopak předpokládá, že každý případ bude řešen s přihlédnutím k individuálním okolnostem, ani v ustálené judikatuře správních soudů a Ústavního soudu.

[16] Závěrem stěžovatel uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, rozhodl v rozporu se skutkovým stavem, dostatečně neodůvodnil své závěry a dostatečně se nevypořádal s vyjádřením k pokladům, které stěžovatel zaslal žalovanému před vydáním rozhodnutí.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti přisvědčil závěrům napadeného rozsudku. Stěžovatel se dopouštěl závažné trestné činnosti, ze které získal velký majetkový prospěch a na posouzení jeho bezvadného chování po podmíněném propuštění je ještě brzy. Odkázal na judikaturu, ve které NSS ve skutkově obdobných případech shledal aktuální a závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku. Jelikož stěžovatel do trestné činnosti zapojil i svou družku a po propuštění z vězení se vrátil do stejného prostředí, ve kterém se trestné činnosti věnoval, existuje hrozba, že se k této činnosti vrátí a představuje tak možné ohrožení veřejného pořádku.

[18] Ohledně chování stěžovatele po propuštění z výkonu trestu žalovaný uvedl, že mu byl udělen výjezdní příkaz. Jelikož ve stanovené lhůtě nevycestoval, vydala Policie ČR rozhodnutí o povinnosti opustit území a udělila další výjezdní příkaz. Ani tehdy však stěžovatel ČR neopustil a na území pobýval nelegálně. Tím dal najevo svůj postoj k právním předpisům ČR, když zcela ignoroval jemu uloženou povinnost vycestovat z území a pobýval na něm bez platného pobytového oprávnění.

pokračování

[19] Žalovaný nepovažoval za nepřiměřený ani dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. V době, kdy se stěžovatel a jeho družka věnovali trestné činnosti, pobývali na území se svými dětmi, tehdy ještě nezletilými. Přesto nezvážil možné dopady pro svůj budoucí pobyt a tím i rodinný život, naopak upřednostnil vysoké zisky z nelegální činnosti. Následkem toho přišel stěžovatel o denní kontakt se svou rodinou v době, kdy jej děti určitě potřebovaly více než nyní. V současné době již jsou všechny děti zletilé, žádnou speciální péči od svého otce nevyžadují, finančně rodinu zabezpečí družka stěžovatele, syn již sám podniká. V kontaktu s rodinou může být stěžovatel i na dálku nebo prostřednictvím jejich návštěv ve Vietnamu. Trvalý pobyt byl stěžovateli zrušen již v roce 2019, byl si tedy již dlouho vědom skutečnosti, že bude nucen odjet do země původu. Ve Vietnamu má rodiče a vlastní nemovitost, rodinu tam má i družka stěžovatele. Navíc se v ČR pohyboval zejména v rámci vietnamské komunity, do většinové společnosti se nezačlenil. Návrat do Vietnamu tedy pro něj nebude nikterak obtížný.

[20] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Úvodem soud konstatuje, že byt se jedná o opakovanou kasační stížnost, je jako celek přípustná, čímž je zajištěn věcný přezkum závěrů městského soudu. První rozsudek městského soudu totiž NSS zrušil z důvodu procesní vady (rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2022, čj. 8 As 288/2019-103, bod 17, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*).

III. A Nepřípustné kasační námitky

[22] Co se týče přípustnosti jednotlivých kasačních námitek, podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že kasační stížnost není přípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Stěžovatel zároveň musí kasačními námitkami reagovat na argumentaci krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[23] Stěžovatel závěrem kasační stížnosti namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, rozhodl v rozporu se skutkovým stavem, dostatečně neodůvodnil své závěry a nevypořádal se s vyjádřením k pokladům, které mu stěžovatel zaslal před vydáním rozhodnutí. Obsahově shodnou námitku uplatnil stěžovatel již v žalobě a městský soud na ni reagoval v bodech 25 až 27 napadeného rozsudku. Tam stručně řečeno uvedl, že žalovaný vzal dostatečně v úvahu, že stěžovatel je otcem tří dětí s českou státní příslušností (což vznášel ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí) a též se dostatečně vypořádal se všemi aspekty rozhodnými pro posouzení námitky nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i jeho dětí. Stěžovatel však nyní v kasační stížnosti opět sporuje správnost závěrů správního orgánu, aniž by reflektoval, jak se s již uplatněnou námitkou vypořádal městský soud. Takto zopakovaná argumentace proto nepředstavuje kvalifikovanou polemiku se závěry městského soudu, neboť z ní nelze dovodit, v čem městský soud pochybil. Jde tudíž o argumentaci nepřípustnou (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, bod 13).

III. B Nepřijatelné kasační námitky

[24] Soud dále přistoupil ke zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

III. B. 1 Nesprávný výklad a aplikace § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců

[25] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že městský soud závažně pochybil při výkladu pojmu nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku [§ 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců].

[26] Touto otázkou se NSS ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. V této souvislosti odkazuje například na rozsudek ze dne 13. 9. 2024, čj. 5 Azs 133/2024-45, jakož i dřívější judikaturu v něm uvedenou. Závěry městského soudu nejsou v rozporu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje (viz bod 31 citovaného rozsudku), že § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců má výhradně preventivní, a nikoli sankční povahu. Předchozí protiprávní jednání cizince samo o sobě nepostačuje k tomu, aby byla žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle tohoto ustanovení zamítnuta. Někdejší trestná činnost ovšem v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pouze s tím se však žalovaný při posuzování uvedeného rizika spokojit nemůže. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 Azs 29/2019-33, bod 25). Žalovaný musí zvažovat mj. závažnost a povahu spáchaného trestného činu, jakož i další individuální aspekty daného případu, jako je například předchozí bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, nebo jeho postoj k dosavadní trestné činnosti (rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, bod 31, a ze dne 21. 10. 2022, čj. 5 Azs 137/2022-40, bod 23).

[27] V nyní projednávané věci vycházel žalovaný při posuzování existence důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem zejména z toho, že na území ČR opakovaně porušoval právní předpisy, a to přes uložené a vykonané tresty. V roce 2005 byl stěžovatel poprvé odsouzen za padělání veřejné listiny. V roce 2018 byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby nebo jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Této trestné činnosti se stěžovatel dopouštěl úmyslně a v průběhu několika let, navíc svou vinu popíral. Z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn se stanovenou zkušební dobou v délce trvání 7 let. Od jeho propuštění do doby rozhodování žalovaného tak uplynula relativně krátká doba. Žalovaný nadto dodal, že stěžovatel pokračuje v porušování právních předpisů i po propuštění, jelikož opakovaně nerespektuje jemu udělené výjezdní příkazy a pobývá na území České republiky nelegálně.

pokračování

[28] Žalovaný a městský soud tak nezaložili závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, pouze na jeho trestní minulosti. Hodnotili konkrétní skutkové okolnosti páchané trestné činnosti, zejména její charakter a závažnost, způsob zapojení stěžovatele, dobu páčání trestné činnosti, celkovou dobu strávenou výkonem trestu odnětí svobody, a dobu uplynulou od jejího spáchání. Zohlednili také to, že se jednalo o opakovanou trestnou činnost, která se vyznačovala stupňující intenzitou. Rovněž se zabývali chováním stěžovatele po výkonu trestu odnětí svobody a délkou zkušební doby. Jako podstatnou okolnost také shledali, že stěžovatel po podmíněném propuštění z výkonu trestu i nadále porušuje právní předpisy svým nelegálním pobytem na území ČR. Porušování právních předpisů je dle aktuální judikatury NSS dostačující pro prokázání aktuální hrozby ohrožení veřejného pořádku trvající i do budoucna (usnesení NSS ze dne 15. 1. 2025, čj. 4 Azs 240/2024-59). Navíc platí, že Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt k právnímu řádu (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 Azs 29/2019, bod 27).

[29] Dále žalovaný a městský soud zhodnotili i to, že se stěžovatel po propuštění z výkonu trestu vrátil do prostředí, ve kterém předchozí trestnou činnost páchal. Byť je tento návrat logický, neboť spolupachatelkou byla jeho družka (matka osob zúčastněných na řízení), přihlédli žalovaný i městský soud přílehavě k tomu, v jakých společenských podmínkách se stěžovatel po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nacházel (rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2022, čj. 7 Azs 110/2022-26). I to lze totiž podle rozhodovací praxe soudu považovat za informaci o aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku (usnesení NSS ze dne 23. 5. 2024, čj. 5 Azs 53/2024-22, bod 18).

[30] Byť žalovaný v nyní projednávané věci nevycházel například z odůvodnění usnesení o podmíněném propuštění nebo z chování stěžovatele ve výkonu trestu odnětí svobody, nelze dospět k závěru, že by rezignoval na zjištění aktuálního chování stěžovatele po propuštění z výkonu trestu. Nejedná se proto o obdobnou situaci, jako ve věci řešené nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, na který odkazuje stěžovatel, protože v ní aktuální chování cizince správní orgány dostatečně nezvažovaly. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný vycházel ze závěru, že stěžovatel i po podmíněném propuštění dále pokračuje v porušování právního řádu. V kontextu jím dříve páchané trestné činnosti proto uzavřel, že se u něj jedná o opakující se vzorec a je proto dána důvodná obava, že bude v protiprávním jednání pokračovat i do budoucna.

[31] Rozhodnutí žalovaného, kterému městský soud přisvědčil, tedy splňuje judikaturou stanovené požadavky na posouzení aktuálnosti hrozby nebezpečí narušení veřejného pořádku, tj. na výklad a aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Tato námitka proto nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

III. B. 2 Nedostatečné vypořádání žalobních námitek

[32] Další námitkou, která by mohla založit přijatelnosti kasační stížnosti, je namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatečné vypořádání žalobních námitek. K tomu by byl NSS ostatně povinen přihlídnout i z úřední povinnosti.

[33] Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Lze doplnit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl soud rozhodnout, resp. jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje jeho přezkum (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, bod 18). Pokud městský soud vyšel ze závěrů, které učinil žalovaný, jak namítá stěžovatel, nelze takové odůvodnění bez dalšího považovat za nepřezkoumatelné (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130). Pouze pokud by městský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zatížil by tím sám svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 26. 9. 2024, čj. 8 As 58/2023-145, bod 44).

[34] Z tohoto pohledu Nejvyšší správní soud v odpovědi na obecnou námitku nepřezkoumatelnosti konstatuje, že neshledal žádné hrubé pochybení městského soudu, které by svědčilo přijatelnosti kasační stížnosti.

[35] Co se týče konkrétních dílčích námitek nepřezkoumatelnosti, ani v jejich případě NSS neshledal, že by mohly založit přijatelnost kasační stížnosti.

[36] Ve vztahu k námitce nesprávnosti závěru městského soudu o tom, že výroba a distribuce drog je v obecné rovině okolností, která vylučuje další pobytu cizince na území České republiky, lze stěžovateli přisvědčit, že pokud by městský soud ustal na takovém odůvodnění, byl by napadený rozsudek v rozporu s ustálenou judikaturou NSS i Soudního dvora. Městský soud tak však neučinil a v jiných částech napadeného rozsudku se důkladně zabýval individuálními okolnostmi případu stěžovatele a stejně jako žalovaný vysvětlil, proč právě v jeho případě zakládá povaha páchané trestné činnosti spolu s dalšími okolnostmi důvodné nebezpečí, že představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Lze proto shrnout, že v tomto bodě citovaný závěr vyslovil městský soud toliko nad rámec rozhodovacích důvodů. Proto by ani jeho případná dílčí nesprávnost nemohla mít vliv na přijatelnost kasační stížnosti.

[37] Totéž platí v případě dílčích námitek nepřezkoumatelnosti závěrů městského soudu. Zaprvé, k otázce historie otcovství stěžovatele sám městský soud v bodě 31 napadeného rozsudku uvedl, že ji dodává pouze pro kontext a že nemůže mít vliv na výsledek řízení. V případě závěru o účelovosti argumentace stěžovatele a o zájmu ČR ukončit jakýkoliv jeho pobyt na území pak platí, že se jedná o úvahy vyslovené toliko nad rámec rozhodovacích důvodů. Jejich případná nepřezkoumatelnost by proto nemohla mít vliv na přijatelnost kasační stížnosti.

[38] Dále se podle stěžovatele se městský soud nevypořádal s námitkou, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s právem jeho a jeho rodinných příslušníků – občanů Evropské unie – na volný pohyb a pobyt. Omezení svobody volného pohybu je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně, což žalovaný neučinil a ani nepostupoval v souladu s čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES.

pokračování

[39] Tematicke svobody volného pobytu a pohybu v kontextu směrnice 2004/38/ES se městský soud věnoval v bodě 39 napadeného rozsudku. Uvedl, že právo na volný pohyb cizinců na území členských států není nijak nadřazeno právu osob zde žijících na ochranu jejich života, zdraví a majetku a může být omezeno pouze na základě zákona. Stěžovatel v kasační stížnosti tento závěr nespornuje. Pouze namítá, že městský soud téměř nereagoval na uplatněnou žalobní námitku. S ohledem na obecnost řečené žalobní námítky však Nejvyšší správní soud v obecném vypořádání městského soudu neshledal takovou vadu napadeného rozsudku, která by mohla založit přijatelnost kasační stížnosti. Podle ustálené judikatury se totiž soudy mohou uplatněnými námitkami zabývat toliko v mezích jejich obecnosti (rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2019, čj. 8 As 153/2019-39, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[40] Judikatura nadto dovodila, že povinnost řádného odůvodnění (soudního) rozhodnutí nelze ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý žalobcem uplatněný argument. V určitých případech lze akceptovat i odpovědi implicitní (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, a nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). To je právě případ souzené věci. Z kontextu žaloby i kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel námitku restriktivního výkladu omezení svobody volného pohybu namítá v souvislosti se zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Při vypořádání žalobních námítek týkajících se této otázky však městský soud předložil ucelený právní názor, ze kterého plyne implicitní odpověď na výslovně nevypořádanou žalobní námitku. Tedy, že městský soud omezení svobody volného pohybu stěžovatele, případně jeho dětí, shledal proporcionálním ve vztahu k závažnosti trestné činnosti, kterou páchal, ve spojení s hrozbou jejího opakování.

[41] Obdobné platí i ve vztahu k námitce, že žalovaný ani městský soud nepostupovali v souladu s čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES, podle kterého *před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu*. Byť žalovaný ani městský soud formálně na citovaný článek neodkázali, z jejich rozhodnutí je patrné, že vzali v potaz většinu zde vymezených parametrů, jako je délka pobytu stěžovatele na území, jeho rodinné poměry, společenská a kulturní integrace a intenzita vazeb v zemi původu.

III. B. 3. Posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života

[42] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, jeho družky a dětí (osob zúčastněných na řízení). Otázkou přiměřenosti takového zásahu se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval ve své judikatuře, na kterou pro účely tohoto usnesení odkazuje (například rozsudek ze dne 19. 1. 2024, čj. 8 Azs 240/2023-32, ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, či ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59).

[43] Městský soud se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků podrobně a přezkoumatelně zabýval v bodech 37 až 41 napadeného rozsudku v souladu s výše citovanou judikaturou. Za podstatné považoval, že z ničeho nevyplývá, že by děti stěžovatele či jeho družka na něm byli zásadně závislí. Vyšel

ze závěru žalovaného, že rodinu financuje výhradně družka a stěžovatel doma pouze vypomáhá. Děti byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí již zletilé a syn se živí sám. Stěžovatel se navíc po značnou dobu nacházel ve výkonu trestu, kdy s rodinou taktéž nesdílel společnou domácnost a družka uvedla, že jí tehdy s dětmi vypomáhala její rodina. Osobní přítomnost stěžovatele na území ČR tak není pro jeho rodinné příslušníky nezbytná. Stěžovatel také neovládá ani základy českého jazyka a jeho vazby v ČR jsou zjevně omezeny na vietnamskou komunitu, v čemž může pokračovat i v zemi původu. Dodal, že se ostatně na území ČR může opět vrátit, pakliže si vyřídí příslušné pobytové oprávnění.

[44] V neposlední řadě městský soud zohlednil také vyjádření osob zúčastněných na řízení. Uzavřel, že z nich plyne silný vztah ke stěžovateli, který však lze obecně předpokládat u všech rodin. Nejedná se proto o nijak mimořádnou okolnost. S ohledem na rozsah trestné činnosti stěžovatele tak shledal přiměřený zásah nejen do práv stěžovatele, ale i osob zúčastněných na řízení. Městský soud uzavřel, že ačkoliv zamítnutí žádosti stěžovatele o přechodný pobyt představuje zásah do rodinného a soukromého života, spočívající v dočasném odloučení od rodiny, nelze jej považovat vzhledem k okolnostem za nepřiměřený. Nejvyšší správní soud na uvedeném posouzení neshledal žádné pochybení, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti, a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[46] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[47] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním soudem uložené povinnosti. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádná povinnost uložena nebyla. Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2025

Petr Mikeš
předseda senátu